

Метою внутрішньогосподарського контролю на підприємстві є створення ефективного середовища, яке допомагає працівникам компанії у виконанні їх службових обов'язків, запобігає порушенням і зловживанням та уможливає своєчасне виявлення та виправлення відхилень, що виникають у процесі діяльності підприємства.

В умовах ринкової економіки успішна діяльність підприємства залежить від досягнення поставлених перед ним цілей. Для досягнення поставлених цілей необхідно здійснювати управління. [4]

Ефективність контролю на підприємствах забезпечується шляхом проведенням певних організаційних заходів. Під організацією стосовно теорії управління розуміють «постійне повсякденне використання методів, прийомів та форм для раціональної побудови та ефективного ведення виробництва, створення найбільш сприятливих умов для плідної роботи всіх учасників виробничих та управлінських процесів». [5]

На сучасному етапі радикальних реформ в Україні особливої ваги набувають питання вдосконалення управління. Однією з найважливіших його функцій є контроль. Будь-який вид управління неможливий без чітко організованої системи контролю, тому що не можна ефективно управляти, не перевіряючи виконання поставлених вимог та не виявляючи фактичного стану на управлінських об'єктах.

Література:

1. Балабанова Л.В. Управління персоналом: підручник затверджений МОН України. Київ, 2019. 130 с.
2. Костенюк Ю. Б. Моделювання потенціалу підприємства для розробки стратегій управління. *Статистика України*. 2019. № 4. Донецьк. 21 с.
3. Мальська М. П., Білоус С. І. Менеджмент організацій: теорія та практика: навч. посіб. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 190 с.
4. Бугай Н. О. Внутрішньогосподарський контроль як сегмент системи управління підприємством: сучасний стан та пріоритети розвитку. *Ефективна економіка*. Київ, 2016. 7 с.
5. Старенька, О. М. Методичні основи здійснення оперативного контролю на промислових підприємствах. *Вісник соціально-економічних досліджень: зб. наук. праць*; за ред. М. І. Зверькова (голов. ред.) та ін. Одеса: Одеський національний економічний університет. 2018. № 1 (65), 2017. 178 с.

БАНКІВСЬКІ ІННОВАЦІЇ ЯК ВЕКТОР ЕФЕКТИВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Н. І. КОЗЬМУК, канд. екон. наук, доцент, доцент кафедри соціального забезпечення та управління персоналом

М. В. СОХАНЬ, студентка економічного факультету

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів, Україна

Зменшення обсягів банківських послуг та посилення негативного впливу війни на банківський сектор зумовлює необхідність пошуку інноваційних рішень в сфері підвищення ефективності банківської діяльності щодо збереження і залучення нових клієнтів в умовах адаптації до нових викликів.

Одним із таких викликів, який актуалізує проблематику банківських інновацій, зокрема їх ефективності є війна в Україні, яка внесла суттєві корективи у логістичні особливості надання банківських послуг, знизилася мобільність банківських клієнтів, їх достаток, а отже підвищила важливість дистанційного банківського обслуговування і всіх супутніх з ним технологічних рішень.

Не менш важливою є інноваційна політика вітчизняних банків в контексті обслуговування підприємств малого і середнього бізнесу, які в складних економічних умовах потребують додаткових та дешевих фінансових ресурсів для свого розвитку. Особливо це стосується інноваційної політики державних банків, які беруть участь у державних цільових програмах розвитку економіки.

Банківська діяльність, як одна із найстаріших форм підприємництва завдяки швидкій адаптації до змін в суспільстві залишається основою економічного розвитку країн світу й сьогодні. Однак, зростання конкуренції на ринку фінансових послуг, поява фінтех компаній, розвиток криптовалют актуалізує проблематику дослідження банківських інновацій та банківської інноваційної політики як способів конкурентної боротьби не лише на ринку банківських послуг, але й на фінансовому ринку в цілому [1].

Еволюційні тенденції в банківському бізнесі, що відображають процеси удосконалення банківської діяльності та впровадження новітніх банківських продуктів і послуг зумовлюють необхідність перегляду та уточнення наукових підходів щодо розуміння змісту банківських інновацій.

Разом з тим, перш ніж акцентувати увагу на дослідженні наукових підходів до розуміння сутності поняття «банківських інновацій» варто проаналізувати теоретичні основи інновацій в цілому, що дасть змогу зрозуміти первісне значення терміну як базової суспільної категорії.

Так, етимологія слова «інновація» походить від двох слів – латинського «novation» (новизна) й англійського префікса «in», що означає «в», «введення». Тому у перекладі з англійської мови «інновація» (Innovation) означає введення нового, відновлення [1].

Іншомовне походження слова «інновація» породжує різні лінгвістичні та термінологічні інтерпретації в науці та побуті, що призводить до розмиття сутності досліджуваної категорії через використання таких термінів як: новація, ноу-хау, нововведення, оновлення, удосконалення тощо. Це ускладнює розуміння сутності терміну «інновації» та вимагає ґрунтовного дослідження існуючих наукових підходів в цій сфері.

В науковий обіг термін «інновації» ввів відомий австрійсько-американський економіст Йозеф Шумпетер в праці «Теорія економічного розвитку» (1911 р.) включивши його в так звані «нові комбінації змін в розвитку», а саме: використання нової техніки, нових технологічних процесів або нового ринкового забезпечення виробництва; виготовлення нового продукту або відомого продукту з новими властивостями; використання нових видів сировини або напівфабрикатів; зміни в організації виробництва і його матеріально-технічного забезпечення; проникнення на новий ринок збуту [2].

На думку Й. Шумпетера «інновації – це зміни, які відбуваються з метою впровадження і використання нових видів виробничих товарів, нових

виробничих і транспортних засобів, ринків і форм організації в промисловості, акцентуючи увагу на економічному впливі цих змін. «Виробнича функція описує кількісну зміну продукту з урахуванням змін у всій сукупності факторів, що на нього впливають. Якщо в сумі факторів ми змінимо форму функції, то отримаємо інновацію»[3].

На підставі наведених вище тверджень спостерігаємо, дещо, «технічний» акцент на категорії інновацій, адже інновації в наведених дослідженнях розглядають не як кінцевий результат стратегії діяльності, а як процес впровадження технологічних і продуктових нововведень на різних стадіях економічного циклу. Запропонований підхід, на наш погляд, не дозволяє в повній мірі пояснити сутність інновації, адже по-перше, характеризує нововведення лише в технологічній і продуктивній сфері, що обмежує реалізацію інноваційних ідей в управлінській, соціальній, освітній та інших сферах суспільного життя; по-друге, фактично, відкидає можливість виникнення інновацій в умовах економічної стабільності; по-третє, процес введення інновацій залежить лише від стадій економічного циклу, а не від прагнення фірми до підвищення своєї конкурентоспроможності на всіх стадіях економічних циклів.

Література:

1. Полегенька М. А. Етимологія терміну «інновації» як економічної категорії. *Агросвіт*. 2018. № 21. С. 57-61.
2. Чайковський Я. І., Ковальчук Я. Ю. Банківські інновації: перспективи та загрози електронних банківських послуг. *Світ фінансів*. 2020. Вип. 4. С. 121-136.
3. Михайлів Г. В., Гринів Л. В. Інноваційна політика в контексті стратегії фінансово-економічної безпеки підприємства. *Актуальні проблеми розвитку економіки регіону*. 2019. Вип. 14(2). С. 58-64.

АДАПТИВНІСТЬ ЯК КОНКУРЕНТНА ПЕРЕВАГА СТРАТЕГІЇ УСПІХУ

О. М. КОЛМАКОВА, канд. екон. наук, доцент, доцент кафедри економіки та маркетингу

Д. А. КІЄНКО, студентка

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків, Україна

Адаптивність означає, що організація здатна до довгострокових змін рамкових умов і активно вибудовуватися таким чином, щоб підтримувати або навіть підвищувати свою конкурентоспроможність.

Саме адаптивність дозволяє організації пережити політичну чи фінансову кризу та, в ідеалі, навіть стати сильнішою після них. Саме здатність до адаптації означає, що організація може здійснювати довгострокові соціальні та економічні зміни, на ранній стадії розпізнавати технологічні зміни та перетворює їх у можливості, цілеспрямовано впроваджувати інновації.

Тому адаптивність слід розглядати не тільки як активну або пасивну здатність. Адаптивності зазвичай не виникає випадково. Набагато частіше це результат дуже активної та свідомої корпоративної проектної діяльності,